

[Frode Jakobsen.]

står bedre, om man rejser spørgsmålet om Tyskland. Der er ingen, der kan se, hvordan Øst- og Vesttyskland igen kan forenes, og for hvert år, der går, bliver det sværere og sværere med den udbygning, den konsolidering, der foregår af det kommunistiske økonomiske system i Østtyskland. Det bliver ikke bare til et tovtrækkeri imellem øst og vest. Det bliver til et stort praktisk problem, for det er vel ikke muligt med et land, som er kommunistisk i den ene ende og kapitalistisk i den anden?

I den situation kan vi ikke lukke øjnene for Østtysklands eksistens. Jeg tror, at vi skridt for skridt ved handel og samkvem bør gå videre i den faktiske anerkendelse af, at dette område eksisterer, og det er der lykkeligvis også røster der hæver sig for i Vesttyskland i dag, men derfra og til den diplomatiske anerkendelse af Østtyskland som en selvstændig stat er der ikke bare et skridt, der er et spring. Vi kan ikke se enden på Tysklands deling, men om Tyskland gælder det, som det gælder om Vietnam, at det er ét land, ét folk.

Der er i virkeligheden en grel modsætning mellem Danmarks holdning til Tysklands enhed, som er en slags hellig ko, og Vietnams enhed, hvor man kalder krigsdeltagere nordfra for fremmede tropper. Men der er tale om ét land både i tilfældet Tyskland og i tilfældet Vietnam, og hvis Tyskland bliver ved med at være delt, vil det betyde, at man giver en mand den historiske opgave at få Tyskland samlet igen, at man skaber betingelserne, i bedste fald for en ny Bismarck, i værste fald for en ny Hitler. Tysklands deling vil, så lang tid den består, være en kilde til uro, ja, en krigsfare midt i Europa, og vi må for vor egen skyld, for Tysklands skyld, for verdens skyld være interesserede i, at ingenting, som kan gøres for at få fjernet eller formindsket den fare, forsømmes.

Jeg kan ikke se, hvad vi kan gøre i dag — om vi i det hele taget kan gøre noget. Men heller ikke her kan det være Danmarks opgave at knæsette en tilstand, som er en trussel mod freden i Europa, og sætte sig i spidsen for begravelsen af det sidste håb. Både med hensyn til det ene og det andet land må jeg derfor advare mod den beslutning, som her foreslås.

Poul Dam: Jeg havde ikke tænkt at tage ordet. Men når nu hr. Frode Jakobsen henviser til den ordførertale, som jeg holdt — som det jo hedder, selv om den var skriftlig — i første samling i år, vil jeg dog lige gøre opmærksom på, at dens indhold er et noget andet end det, hr. Frode Jakobsen her har refereret.

Der siges i den, at socialistisk folkeparti ved flere lejligheder har opfordret regeringen til at afbryde de diplomatiske forbindelser med Saigonregeringen i Sydvietnam, bl. a. fordi den næppe kan vurderes som en statslig faktor, der besidder den reelle magt i Sydvietnam. Vore opfordringer er ikke blevet taget til følge. Også på denne baggrund finder vi, at tolketinget bør sige til regeringen, at når den fortsat vil opretholde forbindelsen med Sydvietnam, må den etablere tilsvarende forbindelse med Nordvietnam.

De gange, jeg har haft æren at have ordet i denne sal i spørgetid og ved anden lejlighed, hvor det har været Vietnam, der har stået på dagsordenen, har jeg regelmæssigt givet udtryk for det samme synspunkt som hr. Frode Jakobsens, nemlig at Vietnam er en enhed, og at Genèveoverenskomsten ikke giver ret til at opretholde en fiktion om, at der findes et nordvietnamesisk folk og et sydvietnamesisk folk. Men realiteten i dag er jo, at man opererer med disse to regeringer, og vi har ment — og jeg mener stadig væk — at der også ud fra endemålet: afslutning af fred i Vietnam, er god mening i at anerkende, at disse to magtcentre findes i Vietnam.

For øvrigt må man, når der om Tyskland, om Korea og om Vietnam tales så meget om hensynet til genforening, dertil sige to ting: for det første, at en genforening nok er målet, men at den i alle tilfælde først vil komme efter store vanskeligheder. Et eksempel, som måske ikke betyder så meget, kan her nævnes: Italien var i slutningen af krigen et delt land; der var en regering med sæde i Rom, og der var en regering med sæde i Norditalien under ledelse — mere eller mindre reelt — af Mussolini, den sociale republik. Disse to landes lovgivning eksisterer for en dels vedkommende stadig væk. Det har været ganske overordentlig svært at få udviklingen til at føre til et samlet Italien. Genforening vil i alle tilfælde og måske ganske særligt i Tyskland være en